

N:o 76.

Af herr **J. P. Zakrisson**, om ändring af 23 § fattigvårdsförordningen.

Enär hospital och asyler inom riket äro otillräckliga för vårdande af sinnessjuka, förekommer till följd deraf ofta, att dylika personer af deras anhöriga utackorderas i privata hem. I den ort, jag tillhör, är så förhållandet i rätt vidsträckt grad. Allt som oftast blir dock deras målsmäns eller dessa samhällets olycksbarns egen ekonomiska ställning sådan, att ej längre någon skälig ersättning för deras vårdande kan erläggas. Men under tiden ha de hunnit förvärfva sig hemorts rätt inom den församling, hvarest de vårdats, och falla då helt naturligt dess fattigvård till last, oaktadt de der ej kunnat vara till ringaste nytta.

Detta förhållande synes mig ej i någon mån vara öfverensstämmande med rättvisa och billighet, alldenstund en dylik person, enligt mitt förmenande, bör hafva hemorts rätt i den kommun han tillhörde innan han utackorderades till vård inom någon annan församling, och får jag för den skull vördsamt hemställa,

det Riksdagen beslutar, att § 23 i kongl. förordningen den 9 juni 1871 angående fattigvården kommer att erhålla följande förändrade lydelse:

Den som fyllt 60 år och sinnessjuk person, som mottagits till privat vård, bibehåller den hemorts rätt han då egde.

För den händelse denna formulering af lagtexten icke är tillfredsställande, torde vederbörande utskott draga försorg om rättelse derutinnan.

Stockholm den 25 januari 1899.

J. P. Zakrisson.